

Til nr. 2080

Den af VKR-regeringen fostrede offentlige arbejdsformidlingsindretning har vist sig at blive en bureaukratsamling med betydelig skadevirkning for arbejdsmarkedet. Derfor ophæves de herom gældende lovbestemmelser, uden at de på kontorerne beskæftigede mennesker får krav på efterløn eller pension. De pågældende vil nok enten blive beskæftiget i fagbevægelsen eller på helt andre arbejdsområder, som arbejdsmarkedet så ofte har opsuget folk fra jobs, der ikke mere er brug for.

Amtskommunerne samt Københavns og Frederiksberg kommuner betaler endeligt de med arbejdsformidlingskontorerne forbundne udgifter fra 1. januar 1979, til kontorerne er nedlagt.

Til nr. 2081

I den ændrede arbejdsløshedslovgivning skal der ikke opkræves arbejdsgiverbidrag til socialudgiften arbejdsløshedsunderstøttelse.

Til nr. 2082

Som under den foregående post (driftsudgifter).

Til nr. 2083

Overensstemmende med redningsplanen for Danmark gennemføres lovgivning, så det før påske 1980 opnås, at der bliver varig mangel på arbejdskraft, og ingen derefter kommer til at gå uforskyldt arbejdsløs i mere end allerhøjest nogle få uger.

Midlet er, at prisen på arbejdskraft sættes så langt end, at virksomhederne overefterspørger nye medarbejdere. Jfr. nærmere FREMSKRIDT 1977-3, side 11.

De syv partier, som har kørt landet i sæk, hævder ganske vist heroverfor, at lønedsættelse skulle virke socialt uacceptabelt. Det er forkert, hvis man først og fremmest koncentrerer sig om den del af lønnen, som indbetales i kildeskat. Følger man den fremgangsmåde, vil man tværtimod kunne forøge reallønnen til den, der pukler arbejdsomt, men problemet vil bule ud ved, at det bliver nødvendigt med store offentlige besparelser som modstykke til det offentlige mindskede skatteindtægter. Men det er jo netop et uundgåeligt led i redningspolitikken for Danmark at overføre kræfter fra det offentlige til produktionslivet – fremskridtpartiet har øre for øre påvist, hvor tilstrækkelige offentlige besparelser kan sættes ind uden at ramme urimeligt nogetsteds.

Dernæst siger fallitpartierne, at da der også er krise i udlandet, kan danske virksomheder ikke sælge de varer, der bliver produceret, hvis vi beskæftiger vor fulde arbejdskraft. Da lille Danmarks markedsandel internationalt er så bagatelagtig, er dette det rene vrøvl. Det eneste problem er at gøre os tilstrækkeligt internationalt konkurrencedygtige. Så er der i Vesteuropa, Nordamerika, Japan osv. I mia forbrugere, der er mere købekraftsdygtige, end noget marked nogensinde har været tidligere i verdenshistorien. Danmark skal altså sænke produktionsomkostningerne tilstrækkeligt. Og omkostningerne til skatter og papirpjet er så store, at der er mere end rigeligt at tage af.

Bragesnakkernes tredje indvending mod fremskridtpartiets alle-i-arbejde-politik går på, at der skal bruges 400.000 kr. eller mere til oprettelse af hver ny arbejdsplads, og de penge er ikke til stede. Det er for det første forkert, at det skulle koste noget særligt at oprette masser af arbejdspladser. I Danmarks bestående 320.000 virksomheder kan det eksisterende produktionsapparat gennemsnitligt producere med adskilligt flere medarbejders indsats, hvis folkettinget ved afskaffelse af skatter og restriktioner skaber rentabilitet, arbejdsglæde og virkelyst. Men selv hvor det koster noget, vil pengene selvfølgelig strømme til – fra ind- og udland – hvis blot folkettinget tilvejebringer den fornødne tillid til, at Danmarks erhvervsklima vil være mildt også på længere sigt.

Cand. polit-brødre Lauget Heinesen & Christophersens sidste kritikpunkt går på, at dansk betalingsbalance skulle blive yderligere ødelagt, hvis det private forbrug får lov til at stige